

מיירי בקדוּם שאינה כלי שרת ולא קשה מדי דהא דאמר<sup>א</sup> הכה  
 דאין מועל אחר מועל היינו <sup>א</sup> כשהוא קצור שהכלי של חצירו וא  
 הוא מתכוין לגזולה היכא דנתנו לחצירו דין שליחות יד בפקדון  
 דהיכא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות נקרא גזול על כל הפקדון  
 אפילו לא הוציאו אלא מקצתן אבל האי דמוספתא דקאמר  
 וחצירו וצדקו יד וצא חצירו וביקע צו דכולן מעלו מיירי דכל חד וחד  
 הסבור שהוא שלו <sup>א</sup> ואינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא ליהנות  
 ולהניחו אחר ההנאה ואז כשיהיה לא ימעול אלא כפי טובת הנהגה  
 שיש לו במלכתה ומשום הכי אמרינן שלא יא' לחולין ומעלו כולן  
 אבל נתנו לחצירו וחצירו לחצירו לא מעל אלא הראשון שהוציאו  
 מרשות לרשות <sup>א</sup> ובה נמי דסבר שהיא שלו מ"מ מתכוין הוא להוציאו  
 מרשות לרשות חצירו ואפי"ן ל"ל צא חצירו ורכב עליו וצא חצירו  
 ורכב עליו כולן מעלו ואפי"ן שמתכוין לגזול ולהוציאו מרשות לרשות  
 ודע לא כן מצי אריזא דהינו וכלי שרת אפילו בקדשי דבק הדין  
 דאם מועל אחר מועל היכא דנתנו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא  
 ליהנות ממנו ולהניח כדפרישית אלא לעולם מיירי שמתכוין לגזולה  
 ואפי"ן אמרינן דכולן מעלו כדפרישית וראיה לחלק בין נהנה מדבר  
 ששקצור שהוא שלו לדבר שהיה קצור שהוא של אחרים מההיא דאמרין  
 (מעילה דף ב.) גבי טטל אבן או קורה של הקדש לא מעל נתנה לחצירו  
 ה"ל שקלה חצירו ומוקי דמיא דלא מעל צאצאים ומסורות לגזבר שאינם  
 ידוע שהם שלו וסופא דקמיא הוא מעל מיירי שמתכוין להוציא מרשות  
 לרשות (מבואות ד): דקאמר התם הניח להם אציהם פרה שאולה כקצורים  
 צורים שהיא דפקדון וטבחוה ואכלוה משלמין דמי בשר שלם אם  
 ש"ם קצ"ם מי שמעתי ל"ה. אם היא של קדשים קלים מה תקנה  
 בה<sup>א</sup> דנשלמא קדשי קדשים גזון דדק הצית ומטעת דין הוא  
 ולא יוציאנה לחולין אלא יצא בהמה אחרת ויאמר אם זו עולה  
 ושלמים היא עצמה תהא שלמים ולא יקריב אלא היא ואחרת  
 צבהמה וזאת הנמצאת משום חששת צבור ומועל דלא השוו